

Kendime Geç Kaldığım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Mayıs 2022

Düşlerimin akan kirisin belki de akışkan kini zalimin.

Ah, içimin manivelasında yan gelip yatan sefil yüreğim ve işte karıncalanan iç sesim ve şüheda dünün hıçkırığı.

Bıçkın bir delikanlı gibi naralar atıyorum yazmadığımda.

Bıçare bir âşık gibi içime kapanıyorum düştükçe yere kanayan dizelerim şakır şakır dökülen paralar gibi: ah, nasıl nasıl da paralıyorum kendimi.

Çabuk tutmalıyım elimi bak işte kaçıp gidiyor gecenin püsküllerine takılmış yorgun ruhum yorgun mizacım.

Bir tufanım ben tükettiğim ömür.

Türeviyim mazinin tünediğim boşluk.

Aklımın aryası yâd ettiğim dünün öznesi ve özdeşi bir düşüm ben kemale erdikçe ertelediğim mutluluğa mim koyanlaradır kızgınlığım ve işte ben yine kayboldum kendi içimde tam da kendimle uzlaşıyordum ki...

Yöntemi yok sevginin.

Yol iz bilmeyenlerden değilim ben asla da benzemem başkalarına ve işte doğaçlama sevdiğim kadar yüreğin radarına takılı oklar ve gölgeler.

Harabelerde saklı tuşa gelmiş bir vecizeyim.

Nazenin yüreğim.

Kisvesi ömrün kaskatı kesildiğim.

Aşıkâr rüzgarım ben aşıkâr aşına ve âşık.

Hamt ettiğimin ertesi kalemle buluşuyorum ve kaçkın sözcükler ve işte günlerdir peşinde koştuğum günlerdir ruhumu çimdiklediğim ve tek duyguma rast gelmediğim: sadece ve sadece...

Hissizce kıvrıldığım yatak döşek öyle ki başımın dönmesini dahi özlediğim ve hüzünlü yüreğimin de yerinde yeller eserken.

Yangından ilk kurtaramadığım belleğim.

Akabinde ruhumdaki kat izinin kaybolduğu ve nasıl da düzgün düzenli bir geometri harikasıym acı ölçerimin kırıldığı açölçerimle sabit ölçümler yaptığım.

Yüreğimin yongası değil yüreğimin gönyesi elimde ve günde kaç defa tansiyonumu ölçüyorum ve görünüşe göre gidici değilim bilakis ben kazık kakarım dünyaya.

Rötuşladığım iç sesim daha doğrusu baskın dış sesin tuşa getirdiği ve nasıl da miskince salınıyorum evrende hissettiğimse sadece boşluk hoşluk bildiğim üzüncülerden de eser yok iken belli ki ben de düzene ve çağa nasıl da esir düşmüşüm.

Sanrılarım neredesiniz?

Sancılandığım her yazı/şiir öncesi neden kalbim hızlanmıyor?

Gökte saklı huşu bense bir Hint fakiri gibi meditasyon yapıyorum aralıksız ve duygu pınarım nasıl da

kurumuş.

Neresinden baksanız on beş gündür soğuk terler döküyorum ve kalemim günlerdir tekliyor.

Üşümüyorum.

Terlemiyorum.

Canım acıyor ama fazla değil.

Belki de yavaş yavaş benzemeye başladım herkese ve insanların canını yakmanın yollarını arıyorum melek kalbim birden bire iblis kesilmişken ve canımın yanmasını istiyorum şuursuz bilincimle çimdikliyorum hem elimi hem kalemimi ve işte ikisi bir arada değil.

Teyelli yüreğim.

Taytay sözcüklerim.

Çocuk gibi sekiyorum ve gidip geliyorum içimin meddücezrinde sabit bir katsayıym oysaki ben hep bir kördüğüm hatta binlerce denkleme denk düşmüşken mümkün mü olduğum yerde sabitlenmek?

Mutlu da değilim mutsuz da sadece kopuk hayattan ve pandeminin ilk gününden beri günde kaç kere elimi yıkamışken sanırım şimdilerde sadece beyaz sayfaları silip silip duruyorum elbet yazdığım bir kelime ve birkaç cümle içime sinmeyip de başa döndüğüm ve sadece algı eşliğimin değil acı eşliğimin de can çekiştiği.

Canım yanmalı oysa belki de yanan yüreğimden kalan külleri de önemsemeden hiçlik makamındaki sızımı ve arayışımı özlüyorum ve özneni özlüyorum aslında neyi özlediğimin de farkında değil bir öz veri ile şerh düşünüyorum belirsizliğe ve merak duygum da kaybolmuşken.

Gün gecenin peşrevi.

Aşk özlemin türevi.

Mevsimse kodaman bir gülüşle penceremi tıklatıyor.

Penceremizden eksik olmayan kuşlar adeta alıcı kuşlar gibi kalemimi ve kelimelerimi çalmışken ve de gagalarken ve işte günlerdir yaptığım o telefon konuşması aklımdan çıkmazken telefon acı acı çalıyor. Arayanı görüyorum ve meşgule veriyorum ve aradan geçen bir yıl gibi uzun süren o tek dakika ve işte yüreğin de teklediği kalemin de teklediği gibi ve günlerdir yaptığım konuşmayı ikiletmişim.

Korkuyla tuşluyorum arayan numarayı ve işte karşı t/araf açıyor telefonu ve eşlik eden o tanıdık neşeli sesi canım arkadaşımın hani günlerdir uğruna gözyaşı döktüğüm ve içime kapandığım.

Uzun süre konuşuyoruz hem de dolu dolu.

Gözlerim mutluluktan nasıl da doluyor peşi sıra iyi dileklerini iletiyor arkadaşım ve işte üstümden ağır bir yük kalkıyor ve bayram geçmiş olsa da benim bayramım bu gün elbet.

Kendime geç kaldığım gibi sevdiğime geç kalmaktan korktuğum ve dualarımın Allah katında kabul bulduğu.

Kendime gelmenin verdiği mutluluk ve günlerdir can arkadaşım için üzüldüğüm yetmezmiş gibi empati yeteneğimle eşleştiğim o kötü ruh hali arkadaşımın ve onda kendimi gördüğüm belki de üç beş sene sonrasını şimdiden kötü bir mizansenle tahayyül edip de...

Hüznümü içime attığım ve kabaran yüreğimin dalgalarında günlerdir kaybolduğum yetmezmiş gibi yakın çevremde yaşadığım onca sıkıntı ve dert.

İşte her şey afişe oluyor ruhumun işgüzarlığında yeniden rast geliyorum kendime ve kalemime azıcık

nefret edebilmekteyken kendimden yeniden düşüyorum yola ve kendimi yeniden sevmenin yollarını arıyorum elbet ilk işim bu yazıyı yazmak olmuşken.

Geç olsa da bayram tadında bir gün yaşıyorum ve doya doya ağlıyorum akabinde gelecek mutluluğu da dört gözle beklerken kalemim yeniden hayata dönüyor kendimi yeniden bulmanın arifesinde...